

Carlos Ruiz Zafón

Jocul îngerului

Traducere din limba spaniolă
și note de Dragoș Cojocaru

POLIROM
2013

— Sunteți beat, zise Isabella.

— Trebuie că sunt, fiindcă în plin *delirium tremens* mi s-a părut că te găseșc la miezul nopții dormind în poarta casei mele.

— N-aveam unde mă duce în altă parte. M-am certat cu tata și m-a alungat de acasă.

Am închis ochii și am oftat. Creierul meu toropit de băutură și de amărăciune era incapabil să dea o formă torentului de refuzuri și blesteme care mi se înghesuiau pe buze.

— Aici nu poți rămâne, Isabella.

— Vă rog, numai în noaptea asta. Măine o să-mi caut o pensiuie. Vă implor, domnule Martin.

— Nu te uita la mine cu ochii ăia de miel dus la tăiere, am amenințat eu.

— Oricum, dacă sunt în stradă, e din vina dumneavoastră, adăugă ea.

— Din vina mea... Asta chiar că-i bună. Talent la scris nu știu dacă ai, dar imaginație înfierbântată ai berechet. Din ce motiv nenorocit, dacă se poate ști, e vina mea că tatăl tău te-a scos în stradă?

— Când sunteți beat vorbiți ciudat.

— Nu sunt beat. N-am fost beat în viața mea. Răspunde-mi la întrebare.

— I-am zis tatei că dumneavoastră m-ați angajat ca ajutătoare și că de acum încolo o să mă dedic literaturii și nu mai pot lucra la prăvălie.

— Ce?

— Putem intra? Mi-e frig și fundul mi-a înțepenit de la dormitul pe trepte.

Am simțit cum capul mi se învârte și cum greața îmi dădea târcoale. Mi-am ridicat privirea spre penumbra ușoară care se strecura prin luminatorul din înaltul scârilor.

— Aceasta e pedeapsa pe care cerul mi-o trimite ca să mă căiesc pentru viața mea desfrânată?

Isabella îmi urmă direcția privirii, intrigată.

— Cu cine vorbiți?

— Nu vorbesc cu nimeni, monologhez. Prerogativa bețivanului. Dar mâine la prima oră voi dialoga cu taică-tău și voi pune capăt acestei absurdități.

— Nu știu dacă e o idee bună. A jurat că dacă vă vede vă omoară. Are o pușcă cu două țevi ascunsă îndărătul tejghelei. Așa e dânsul. O dată a omorât un măgar cu ea. Era într-o vară, undeva lângă Argentonă...

— Taci. Nici o vorbă în plus. Liniște.

Isabella încuviință și rămase în așteptare, uitându-se la mine. Mi-am reluat căutarea cheii. Acum nu eram în stare să înfrunt, ca un toreador în arenă, flegăreala acestei adolescente încăpățănate. Aveam nevoie să cad pe pat și să-mi pierd cunoștința, de preferat în această ordine. Am căutat vreo două minute, fără rezultate vizibile. Până la urmă, Isabella, fără să rostească o vorbă, mi-a luat-o înainte și mi-a scotocit prin buzunarul jachetei, pe unde mâinile mele trecuseră de o sută de ori, și a găsit cheia. Mi-a arătat-o și eu am încuviințat, invins.

Isabella a deschis ușa apartamentului și m-a ajutat să mă ridic în picioare. M-a condus până în dormitor ca pe un invalid și m-a ajutat să mă tolănesc în pat. Mi-a potrivit capul pe perne și mi-a scos pantofii. M-am uitat la ea buimăcit.

— Fiți liniștit, n-o să vă scot și pantalonii.

Mi-a descheiat nasturii de la gât și s-a așezat lângă mine, privindu-mă. Mi-a zâmbit cu o melancolie pe care, la anii ei, n-ar fi trebuit s-o aibă.

— Niciodată nu v-am văzut atât de trist, domnule Martin. E din pricina acelei femei, nu-i așa? Cea din fotografie.

Mi-a luat mâna și mi-a mângâiat-o, liniștindu-mă.

— Toate trec, ascultați-mă pe mine. Toate trec.

Involuntar, ochii mi s-au umplut de lacrimi și mi-am întors capul pentru ca ea să nu-mi vadă fața. Isabella a stins lumina de pe mäsută și a rămas așezată lângă mine, în semiîntuneric, ascultându-l plângând pe bețivul acela nenorocit fără să pună întrebări și fără să-și dea cu părerea, oferindu-mi doar compania și bunătatea ei, până când am adormit.

M-au trezit agonia mahmurelii, o menghină care îmi strângea tâmplele, și mireasma cafelei columbiene. Isabella pregătise

o măsuță lângă pat cu o cafetieră proaspăt făcută și o farfurie cu pâine, brânză, șuncă și un măr. Privelistea mâncării mi-a făcut greață, dar am întins mâna spre cafetieră. Isabella, care mă privise din prag fără să bag de seamă, mi-o luă înainte și îmi turnă o ceașcă, toată numai un zâmbet.

— Beți-o așa, plină, și o să vă prindă de minune.

Am acceptat cana și am băut.

— Cât e ceasul?

— E unu după-amiază.

Am lăsat să-mi scape o pufnitură.

— De câte ore ești trează?

— De vreo șapte.

— Și ce faci de atunci?

— Fac curățenie și ordine, dar aici e treabă pentru mai multe luni de zile, răspunse Isabella.

Am sorbit din nou, prelung, din cafea.

— Mulțumesc, am șoptit. Pentru cafea. Și pentru că ai făcut ordine și curățenie, dar n-ai de ce s-o faci.

— N-o fac pentru dumneavoastră, dacă asta vă îngrijorează. O fac pentru mine. Dacă o să locuiesc aici, prefer să nu mă gândesc că aș putea rămâne lipită de ceva dacă mă reazem întâmplător.

— Să locuiești aici? Credeam că am stabilit că...

Când am ridicat glasul, o durere ascuțită mi-a retezat vorba și gândul.

— Ssst, susură Isabella.

Am încuviințat ca un armistițiu. Acum nu puteam și nici nu voiam să mă cert cu Isabella. Va fi timp să o înapoiez familiei sale mai târziu, când mahmureala va bate în retragere. Am golit ceașca dintr-o a treia sorbitură și m-am ridicat cătinel. Cinci-șase spini dureroși mi s-au infipt în cap. Am lăsat să-mi scape o tânguială. Isabella mă susținea de braț.

— Nu sunt invalid. Pot să am grijă de mine însumi.

Isabella mă eliberă provizoriu. Am făcut câțiva pași spre coridor. Isabella mă urma îndeaproape, ca și când s-ar fi temut să nu mă prăbușesc dintr-un moment în altul. M-am oprit în fața camerei de baie.

— Pot urina de unul singur?

— Țintiți cu grijă, îngăimă fata. O să vă las micul dejun în galerie.

- Nu mi-e foame.
- Trebuie să mâncați ceva.
- Ești ucenica mea sau ești maică-mea?
- V-o spun spre binele dumneavoastră.

Am închis ușa de la baie și m-am refugiat înăuntru. Ochilor mei le-au trebuit vreo două secunde ca să se obișnuiască cu ceea ce vedeau. Baia era de nerecunoscut. Curată și strălucitoare. Fiecare lucru la locul lui. O bucată de săpun nou pe chiuvetă. Prosoape curate pe care nici măcar nu știam că le aveam. Miros de leșie.

— Sfântă Fecioară, am murmurat.

Mi-am vărât capul sub robinet și am lăsat să curgă apa rece preț de două minute. Am ieșit pe coridor și m-am îndreptat încetîșor spre galerie. Dacă baia era de nerecunoscut, galeria era de pe altă lume. Isabella curățase geamurile și dușumeaua și aranjase mobila și fotoliile. O lumină curată și puternică se strecura prin geamuri, iar mirosul de praf dispăruse. Micul dejun mă aștepta pe masa din fața canapelei, pe care fata așternuse o față de masă curată. Rafturile ticsite cu cărți păreau reordonate, iar vitrinele își recăpătaseră transparența. Isabella îmi turna o a doua ceașcă de cafea.

— Știi ce faci, dar n-are să țină, i-am zis.

— Să torn o ceașcă de cafea?

Isabella ordonase cărțile imprăștiat în teancuri pe mese și prin unghere. Golise suporturile pentru reviste care rămăseseră inecate de mai bine de un deceniu. În numai șapte ore, măturase cât ai clipi ani de semiîntuneric și de beznă cu zelul și cu prezența ei, și încă mai avea timp și poftă să zâmbească.

— Îmi plăcea mai mult cum era înainte, am zis eu.

— Sigur. Dumneavoastră și celor o sută de mii de gândaci pe care îi țineați cu chirie și cărora le-am făcut vânt cu amoniac.

— Așadar de acolo se simte putoarea aia?

— *Putoarea* e mirosul de curățenie, protestă Isabella. Ați putea fi un pic recunoscător.

— Sunt.

— Nu se observă. Măine o să urc în birou și...

— Nici să nu-ți treacă prin minte...

Isabella ridică din umeri, dar privirea ei rămăsese hotărâtă și am știut că, în douăzeci și patru de ore, camera de lucru din turn va suferi o transformare iremediabilă.

— Apropo, azi-dimineață am găsit un plic în vestibul. Probabil l-a strecurat cineva pe sub ușă azi-noapte.

Am privit-o pe deasupra ceștii.

— Poarta de jos e închisă cu cheia, am zis.

— Așa mă gândeam și eu. Adevărul e că mi s-a părut tare ciudat și, deși avea numele dumneavoastră...

— ...l-ai deschis.

— Mă tem că da. Fără să vreau.

— Isabella, să deschizi corespondența altuia nu-i un semn de bună-cuviință. În unele locuri chiar e un delict ce se pedepsește cu închisoarea.

— Asta îi zic și eu maică-mii, care mereu îmi deschide scrisorile. Și e tot în libertate.

— Unde-i scrisoarea?

Isabella scoase un plic din buzunarul șorțului pe care îl purta și mi-l întinse evitându-mi privirea. Avea marginile zimțate și era dintr-o hârtie groasă și poroasă, de culoarea fildeşului, cu pecetea cu ingerul pe ceară roșie – ruptă – și cu numele meu scris cu caractere stacojii, cu cerneală parfumată. L-am deschis și am scos o foaie indoită.

Dragă David,

Sper că ești bine, sănătos și că ai încasat fără probleme fondurile acordate. Ești de acord să ne vedem în noaptea asta acasă la mine ca să începem să discutăm detaliile proiectului nostru? Se va servi o cină ușoară în jurul orei zece. Te aștept.

Al dumitale prieten,

ANDREAS CORELLI

Am împăturit foaia și am vârat-o la loc în plic. Isabella mă observa intrigată.

— Vești bune?

— Nimic care să te privească.

— Cine-i domnul ăsta, Corelli? Are un scris frumos, nu ca al dumneavoastră.

Am privit-o cu severitate.

— Dacă o să fiu ajutorul dumneavoastră, eu zic că va trebui să știi cu cine aveți de-a face. În caz că trebuie să-i trimit la plimbare, vreau să spun.

Am pufnit.

— E un editor.

— Probabil că e unul bun, fiindcă uite ce hârtie de scrisori și ce plicuri întrebunțează. Ce carte scrieți pentru el?

— Nimic care să te intereseze.

— Cum să vă ajut dacă nu-mi spuneți la ce lucrați? Nu, mai bine nu-mi mai răspundeți. Am tăcut.

Timp de zece secunde miraculoase, Isabella nu mai scoase un sunet.

— Cum e domnul ăsta, Corelli?

Am privit-o cu răceală.

— Deosebit.

— Dumnezeu îi crește și... nu mai zic nimic.

Uitându-mă la fata aceea cu o inimă nobilă, m-am simțit, dacă e cu putință, și mai mizerabil și am înțeles că, fie și cu riscul de a o răni, cu cât o îndepărtam mai repede de mine, cu atât mai bine va fi pentru amândoi.

— De ce mă priviți așa?

— În noaptea asta o să ies, Isabella.

— Să vă las cina pregătită? O să vă întoarceți foarte târziu?

— O să iau cina în oraș și nu știu când o să mă întorc, dar la orice oră va fi, când mă voi întoarce vreau ca tu să fi plecată. Vreau să-ți strângi lucrurile și să te duci. Unde, mi-e indiferent. Ai înțeles?

Se schimbă la față, iar ochii i se umeziră. Își mușcă buzele și îmi zâmbi cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Sunt în plus. Am înțeles.

— Și să nu mai faci curățenie.

M-am ridicat și am lăsat-o singură în galerie. M-am ascuns în camera de lucru din turn. Am deschis ferestrele. Plânsul Isabellei răzbătea din galerie. Am contemplat orașul tolănit sub soarele amiezii și mi-am îndreptat privirea către celălalt capăt, unde aproape am crezut că pot vedea țiglele strălucitoare care acopereau Vila Helius și mi-am imaginat-o pe Cristina, doamna Vidal, sus, la ferestrele turnului, privind spre cartierul Ribera. Ceva întunecat și tulbure îmi acoperi